

Zůstaň

Bobbie Pyronová

Zůstaň

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Bobbie Pyronová

Zůstaň – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Zůstaň

Bobbie Pyronová

*Děvčatům z 6000. dívčího skautského oddílu.
Jste naše budoucnost a moje inspirace.*

Copyright © 2019 by Bobbie Pyron
Translation © Eva Kadlecová, 2022

© ElinaOkolit / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-264-4219-6

ISBN e-knihy 978-80-264-4231-8 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-4232-5 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-4230-1 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

1. Piper

Opírám si hlavu o chladné okýnko dálkového autobusu Country-Wide a dívám se na ubíhající svět. Rozlehlá pole osvětluje úplněk. Kukuřičné klasy a strniště vrhají na zem dlouhé stíny. Je to hezké a tak nějak tajemné.

Abych řekla pravdu, myslím, že jsem v tomhle autobusu asi jediná, kdo ještě nespí. Tedy kromě řidičky, ale na tu nevidím. Na jmenovce měla napsáno Doreen. Vypadá docela mile.

Naproti přes uličku spí s hlavou na mámině klíně můj mladší bráška Dylan. Je přikrytý červenou pláštěnkou superhrdiny. Ve skutečnosti je to jen stará červená deka, které se nedokáže vzdát, aniž by předvedl velkolepý záchvat vzteku, a tak všichni předstíráme, že mu propůjčuje superschopnosti, zvláště když se mu zhorší astma. Zpod deky vidím vykukovat jen špičky jeho tenisek. Pod bradou má nacpaného svého nejlepšího kamaráda, plyšového žraloka Teda.

Otočím se zpátky k oknu a sleduji míhající se reflektory protijedoucích aut a teplá žlutá světla na zápražích domů

ve čtvrti, kterou projíždíme. Připomínají mi naši čtvrt, náš malý domek.

Pomyšlení na domov mi připomene taky věci v batohu, co mi leží u nohou. Kromě šerpy Světlušek, bundy a pár dalších věcí v něm mám svou oblíbenou knihu *Na mé straně hory*. Mohla bych ji vytáhnout a číst si ji – zase –, ale kdybych rozsvítila světýlko nad hlavou, probudila bych tátu.

Táta na sedadle vedle mě tiše pochrupuje, skoro jako by předl. Opřu si hlavu o jeho rameno a cítím teplo jeho kůže pod slabou flanelovou košilí. Cítím jeho důvěrně známou vůni po cigaretách a ovocné žvýkačce. A když zavrtám nos trochu hlouběji do hebkého flanelu, přísahám, že cítím slanou mořskou vůni domova.

Zavru oči. Autobus s lehounkým pohupováním fičí nocí kolem farem a polí a vesnic, městských čtvrtí a domů, kde všichni ve svých útulných postelích spí jako dudci.

Když už si nemůžu číst, rozhodnu se přehrávat v hlavě svůj nejoblíbenější vymyšlený film. Nemám úplně nejlepší spaní, zvlášť když mě něco trápí, což je poslední dobou skoro pořád. A tak když nemůžu spát, vymýšlím si filmy. Můj nejoblíbenější se jmenuje *Velká výhra rodiny Trudeauových*. Je o tom, jak jsme vyhráli v loterii a máme všechno, co jsme si kdy přáli: dům na pobřeží s velkým člunem pro tátu, oplocený dvorek se psem pro mě, studium na vysoké

škole pro mamku a pro Dylana úplně nové jízdní kolo.
A hlavně žádné starosti se složenkami.

Maličko se tomu usměje. Má mysl se zapojí do rytmu kolébajícího se autobusu. Šeptá mi pořád dokola: „Možná, možná, možná...“

2. Baby a Jewel

*Malý hnědý pejsek naslouchá
rytmu svého světa
v hrudi ženy
jménem Jewel.
Sleduje, jak se v jasném měsíčním svitu
kolébá po trávníku mýval.
Baby se zvědavě zavrčí.
Je to psovitě?
Je to kočkovitě?
Ach! Tolik zajímavých věcí k čuchání!
Prohlížení!
A kamarádění!
Jewel se pohne.
Baby se jí usadí
na prsou,
potichouнку,
jako hodný, hodný pes.
Zavrčí si hlavu pod její bradu.
Vůně Jewel naplní každý koutek*

*toho malého pejska
absolutní radostí.
Baby a Jewel,
smečka dvou,
v teple, v bezpečí, spolu.*

3. Někde

„Probud' se, Piper.“

Posadím se a zamžourám do slunečního světla, které zaplnilo autobus. Za okny vidím vysoké, převysoké domy, rušnou dopravu, odpadky nahnané větrem k obrubníkům. Kam se poděla měsícem zalitá pole? Útulná zápraží?

Táta si sundá z hlavy kšiltovku s logem týmu Atlanta Braves a zajede si prsty do vlasů.

„Vyspala ses, kuřátko?“ zeptá se a zívne.

Zívnu taky. „Trochu. Měsíc svítil hrozně jasně.“

Teď už se probouzejí všichni. Vstávají a začínají si sbírat tašky, krabice, batohy a kufry zpod sedadel a z polic pod střechou.

Mamka se na mě unaveně usměje a přendá si Dylana z jedné paže na druhou. „Dobré ráno, miláčku.“ Protáhne se a snaží si uhladit košili. Z copu se jí uvolnily pramínky vlasů.

„Jsi rozcuchaná, mami,“ upozorním ji. „Ukaž, já to napravím.“

Rozpustím jí ty její pružiny, uhladím je, jak nejlíp dovedu, a zapletu je znovu do pěkného, pevného copu.

„Díky, zlatíčko,“ řekne a vezme si Dylana ze sedačky zpátky do náruče. Dylan by zaspal i konec světa. Jednou prospal tornádo, co udeřilo nedaleko naší ulice. Nevydal ani hlásek. To mu můžu jen závidět. V tomhle jsem po tátovi.

Dylan otevře oči. Dívám se, jak se pomaličku vrací do světa. Jeho oči mají stejnou tmavomodrou barvu moře jako ty máminy.

„Kde to jsme?“ zeptá se svým skřehotavým dětským hláskem.

Podívám se zase z okna. Nic tady nepoznávám. Nic mi nepřipomíná žádné z míst, kde jsme byli. A že jsme za posledních pár měsíců byli na hodně místech.

Natáhnu ruku a odhrnu mu vlásky z očí. Má horký, vlhký obličej. Moje prsty jen na vteřinku spočinou na jeho tvářičce.

„Někde,“ odpovím mu. „Jsme někde.“

„Někde za duhou?“ zeptá se Dylan. Já a Dylan jsme se dívali na *Čaroděje ze země Oz* pokaždé, když běžel v televizi, a známe nazpaměť každou písničku. Usměju se na něj a třikrát o sebe ťuknu špičkami vysokých červených tenisek. „Možná.“

Mamka mi podá Dylanův batoh se Spongebobem v kalhotách, červený superhrdinský plášť a žraloka Teda.

Zavěším si na jedno rameno svůj batoh a na druhé ten Dylanův.

Vystoupíme z autobusu. Mamka postaví Dylana na zem a kontroluje, jestli jsme nic nezapomněli. Máme všechno. Dva kufry a jednu cestovní tašku.

Rozhlížím se kolem sebe. Nikdy jsem neviděla tolik lidí a tolik vysokých domů. Ani když jsme bydleli u máminy sestřenice v Baton Rouge.

„Koukni, Piper!“ Dylan mě popadne za ruku a pořádně zmáčkne. A tam, v dálce, jsou hory tak vysoké, že snad musely propíchnout oblohu a dosáhnout až do nebe. Ucí-
tím v sobě radost. Co jsem poprvé přečetla *Na mé straně hory*, chtěla jsem se vždycky podívat do hor. Ocitnout se *na hoře* jako Sam Gibley.

Stisknu mu ruku. Řeknu tak jako Dorotka, když poprvé uvidí zemi Mlaskalů: „Toto? Tohle pravděpodobně není Kansas.“

4. Nový den

„Pane Bože, dej,
ať mě ty staré kosti unesou
ještě jeden den.“

To říká Jewel ráno co ráno,
když si protahuje nohy,
paže,
prsty,
záda.

Baby zavrtí krátkým ocáskem
a roztáhne pysky do zubatého úsměvu,
tak jako každé ráno.

Rozpustilý větřík
dovádí na trávníku a přináší
k Babyho nosu
lahodné vůně.

Sladkou vůni tlejícího listí.

Hořkou vůni žaludů.

Pižmovou vůni veverek.

Veverky!

*Baby obíhá v těsných kroužcích
kolem a kolem a kolem Jewel
a ňafá radostí.
Celý další den na setkávání se starými kamarády
a hledání nových.
Další den na objevování města s Jewel.
Vždycky s Jewel.
Co může být lepšího?
Baby nechápe, proč někdy
z Jewel číší
pach smutku a zmatku.
Jako teď.
Baby se zatočí a tancuje
na zadních.
Jewel se zasměje.
Zvedne Babyho v náručí a políbí bílý flíček
na temeni jeho hlavy.
Flíček ve tvaru sněhové vločky.
„Koukej, Baby,“ řekne Jewel. „Jen koukej na ten svět.“
A Baby kouká.
Stromy, houpačky, piknikové stolky, rybníček,
mokrý listí pokrývající zemi
a v dálce
vysoké domy,*

a ještě dál –

hory.

Baby olízne Jewel bradu

a zavrtí se jí v náruči.

Tak jdeme!

5. Nápisy

Před autobusovým nádražím fouká studený vítr. Zdá se mi, že čím dál jsme od domova, tím je větší zima.

„Já tomu prostě nerozumím.“ Táta kouká z kusu papíru v ruce na tabulky s názvy ulic a pak zase zpátky na papír. „Šestá západní tři sta osmdesát, Jižní dvě stě,“ předčítá nahlas. Zavrtí hlavou: „Co je tohle kruci za adresu?“

„Mně je zima,“ zakňourá Dylan.

Mamka mu ovine červenou deku pevněji kolem ramen a s námahou ho zvedne do náruče. Mamka není zrovna urostlá, takže se jí Dylan poslední dobou už nezvedá lehce.

Vytáhnu z batohu svou džínovou bundu. „Nechovej se jako malý prcek,“ štěknu na Dylana a okamžitě toho zalituju.

Dylan si strčí palec do pusy a zadívá se k horám.

Mamka se zamračí. „Jestli si dobře vzpomínám, mladá dámo, tys chtěla chovat ještě v pěti.“

Otočím se k ní zády a začnu si oblékat bundu. Nechci, aby viděla, jak se snažím polknout ten knedlík, co mám v krku. Nechci, aby věděla, že i když je mi už skoro dvanáct, dala bych cokoli za to, abych jí mohla vylézt na klín.

Nebo tátovi. Pro útěchu honem pohladím šerpu Světlušek na dně batohu a zapnu ho.

U táty, který si pořád láme hlavu s tím papírem, se objeví řidička autobusu Doreen. „Můžu vám nějak pomoci?“ zeptá se. Je skoro stejně vysoká jako táta, a to není málo.

Táta jí podá papír. „Máme jít na tuhle adresu, ale já se v ní vůbec nevyznám.“

Doreen si adresu prohlédne a otočí se na mamku s Dylanem v náručí. „Aha,“ odtuší. Odkáže si. „Půjdete dva bloky tamhle na sever,“ ukáže, „a pak zahnete na západ – doleva – a ujdete další tři bloky. To už uvidíte.“

„Děkujeme,“ řekne táta.

Doreen přikývne a zamíří zpátky ke svému autobusu Country-Wide Travel. Než po schůdkách nastoupí, ještě se zastaví: „Hodně štěstí!“ zavolá.

„Fajn, tak teda jdeme.“ Táta si zavěsí přes rameno cestovní tašku a druhou rukou zvedne těžší ze dvou kufrů.

Mamka postaví Dylana na zem. Ten provlékne ručičky popruhy svého batohu se Spongebobem v kalhotách. „Teď potřebuju, abys byl velký kluk,“ řekne mamka a podá mu plyšového žraloka.

Taky si navléknu batoh a vezmu Dylana za ruku. „Jdeme, Toto,“ poručím. Držím se jeho ručičky jako záchranného lana, co vede k normálnímu životu.

A pak jdeme a jdeme a jdeme a jdeme.

Po chvíli začne Dylan kňourat: „Já už nemůžu, tati. Už tam budeme?“

Vidím, jak se tátovi pod flanelovou košilí napnou ramena.

„Navrhuju hrát na detektivy,“ řeknu.

Než si Dylan stihne začít znovu stěžovat, pokračuju: „Moje očko zahlédlo něco žlutého a černého s velkými koly.“

„Školní autobus!“ vyjekne bráška a ukáže na autobus, co stojí před semaforem.

Stisknu mu ruku. „Výborně. Teď ty.“

Dylan se rozhlédne. Usměje se a trošku poskočí. „Moje očko zahlédlo něco malého a hnědého a huňatého.“

A opravdu – na rohu křižovatky stojí paní v květovaných šatech a v rukou drží kus kartonu s nápisem: „Mám hlad! Pomozte, prosím!“ Vedle ní sedí malý hnědý pejsek s bílými tlapkami a bílým flíčkem na hlavě. Podívá se přímo na mě a zavrtí krátkým ocáskem. Paní vypadá zoufale, ale pejsek působí tak spokojeně, jak to jen jde. Přála bych si být jako on.

Dylan mě zatahá za ruku: „Viš, co to je?“

Odtrhnu oči od paní s pejskem. „Jo,“ odpovím a přidám do kroku, abych dohnala tačku. „Pes.“

Hrajeme dál, zatímco pochodujeme městem za tátou. Moje očko zahlédne něco velkého a zeleného, co přetéká odpadky. Dylanovo očko zahlédne něco stříbrného a hratého se čtyřmi kolečky: opuštěný nákupní vozík. Vedle něj přímo na chodníku někdo spí. Přitáhnu si Dylana blíž k sobě a zrychlím krok.

„Tati, já mám hlad,“ postěžuje si Dylan.

„Už tam skoro jsme, bráško,“ odpoví mu táta. Zase.

Slyším, jak si mamka za námi povzdechla.

Pak táta konečně zastaví. Podívá se na papír a potom na ceduli na domě. „To musí být ono,“ pronese tak tiše, že ho sotva slyším.

Podívám se taky na tu ceduli a rozbuší se mi srdce jako na začátku horské dráhy.

Mamka nás dožene a stoupne si vedle mě. Vezme mě za volnou ruku. Stojíme vedle sebe a prohlížíme si tu ceduli jako někdo, kdo neumí číst.

„Co tam píšou?“ zajímá se Dylan.

Podívám se na mamku. Tohle nemůže být pravda, nebo ano?

Možná mi čte myšlenky, protože odvrátí zrak a rychle zamrká.

Zhluboka se nadechnu. „Píšou tu: Azylový dům na Šesté západní ulici.“

Dylan se zamračí a přendá si žraloka z ruky do ruky. „Co znamená azy-loví-dům?“

Chci mu říct, že je to místo pro lidi, co nemají domov, ale neřeknu to.

Mamka pohladí Dylanovy kudrnaté vlásky rozčepýřené do všech stran. „To je něco jako hotel, zlatíčko.“ Otočí se na mě a položí mi ruku na rameno: „To bude dobré.“

Ale jak by mohlo? Každé místo, na kterém jsme se ocitli, co jsme před čtyřmi měsíci přišli o domov, každá další možnost, která nevyšla, náš svět zase o něco zmenšila. Než jsem ji ztratila, nikdy jsem si neuvědomovala, jak moc dokáže váš svět rozsvítit tak obyčejná věc jako naděje.

6. Dobří lidé, zlí lidé

Baby stojí s Jewel na jejich nároží,
dívá se, jak auta jezdí na jednu stranu
a pak na druhou,
zastavují a rozjíždějí se
a zase zastavují.
Kam asi jedou? říká si.
Pamatuje si, že také jel autem, i autobusem.
Venku
v širém světě
je líp.
Z některých aut
buch, buch, buch
to Babymu duní v uších jako od bubnu.
V některých autech
tisknou děti k okýnkům
obličej, lepkavé prsty,
dlaně a nosy.
Ukazují, civí a mávají.
Baby ňafá na pozdrav, vrtí krátkým ocáskem.

Jewel zvedá nápis. Za lem šatů ji tahá vítr.
„Prosím, pomozte,“ volá. „Prosím, pomozte mně a Babymu.“
Na zvuk svého jména malý hnědý pejsek vyskočí
a zatočí se na zadních
jako listí ve větru.
Stáhne se okýnko.
Vykoukne z něj ruka svírající dolar
nebo dva.
„Bůh vám žehnej,“ řekne Jewel.
Baby ňafá své poděkování a točí se v radostném kroužku.
Stáhne se další okýnko.
Další ruka jim podá naději.
Světlo blikne.
Auta se rozjedou.
Baby vidí nad hlavou letět vránu
s něčím v zobáku.
„Pobudo!“ zavolá někdo ze žlutého auta.
„Najdi si práci!“ zavolá někdo jiný z černého auta.
Jewel si otře obličej.
Z jejího pachu strachu a zoufalství
se Babymu chce utíkat, utíkat, utíkat
za těmi auty a kousnout je.
Mezi čekajícími auty k nim prokličkuje paní
a zastaví na jejich nároží.

Podá Jewel něco krásně voňavého
a pevně zabaleného.
Pohladí Jewel po rameni.
Poplácá Babyho po hlavě rukou,
která voní jako květiny.
„Hodný kluk,“ řekne. „Moc hodný kluk.“
Baby kýchne na souhlas,
když paní s květinovými rukama
odchází.
Jewel rozbalí papír.
Nos malého pejska zaplní
radostná vůně sýra, másla a masa.
Fantazie! zaštěká.
Jewel rozlomí sendvič
a polovinu položí na zem před Babyho.
„Tohle si pamatuj, Baby,“ řekne Jewel.
Baby nakloní hlavu ke straně a naslouchá.
„Pořád jsou dobří lidé.“
„Jsou i zlí, ale dobrých je víc.“
„To nikdy nezapomeň, Baby. Dobrých je víc.“
Baby si olízne bílé tlapky
a vychutnává si tu laskominu
do posledního drobečku.

7. Rozdělení

„Jak to myslíte, že nemůžu zůstat se svou rodinou?“ ptá se táta už pomilionté. Jeho hlas je o trošičku vyšší, než když se ptal naposled.

Dylan se drží tátovy nohy jako klíště. Mně bije srdce na poplach.

„Je mi líto, pane Trudeaue, ale takové je pravidlo našeho azylového domu,“ vysvětluje mu paní za pultem. „Ženy a děti bydlí v téhle budově a muži ve vedlejším útulku. Je to z bezpečnostních důvodů.“

Podívám se na mamku. Ta to určitě nějak vyřeší. Máminy vyjednávací schopnosti jsou legendární. Děda Bill říkával, že mamka by přemluvila kuře, aby se samo obralo.

Ale teď jsou máminy oči plné slz. Má červený nos. Její ruka svírá a zase pouští ucho kufru.

Babička Bess zase říkala, že čím horčejší voda, tím silnější čaj. Můžu vám říct, že právě teď je rodina Trudeauových v kotli s pěkně vařící vodou.

Zhluboka se nadechnu, vystrčím hlavu a řeknu opravdu důležitě: „Paní, naše rodina musí zůstat pohromadě.“

Doufám, že nevidí, jak se mi podlamují kolena. Podívám se jí na jmenovku. „Becky,“ dodám.

Becky zněžní oči. „Moc bych vám to přála, doopravdy, ale taková jsou pravidla.“

Posune k nám po pultu formulář. „Co kdybyste to vyplnili,“ navrhne a zaťuká na papír nehtem, „a já zatím dojdu pro pár věcí, které se vám budou hodit.“ Usměje se a kývne na nás: „Pak se půjdete všichni zabydlet. Uvidíte, že pak vám bude líp.“

Ach,“ dodá ještě a vytáhne další papír. „Vyplňte i tohle. To je přihláška do domova Naděje, rodinného útulku. Hned vás zapíšeme na čekací listinu, abyste mohli být co nejdříve zase pohromadě.“

Domov Naděje. Líbí se mi, jak to zní.

Táta se skloní nad pult a začne vyplňovat formuláře. Já ztěžka polknu a pohladím Dylana po vláskách. Na stropě bzučí zářivka. Cítím smaženou cibuli a levný prostředek na vytírání. Někde na té dlouhé chodbě pláče dítě.

Becky se vrátí se dvěma igelitkami. Jednu podá mamce a druhou tátovi. „Ručníky, deky, toaletní potřeby, věci, co vám pomůžou v začátcích,“ vysvětlí.

Dylan vydá tiché, mokré popotáhnutí, co zní po slzách.

„Málem bych zapomněla.“ Becky si klekne k Dylanovi a podá mu sáček. Usměje se: „Tady je něco pro tebe.“

„Vážně?“ Dylan otevře sáček. Uvnitř jsou omalovánky, pastelky, papíry s hádankami a jedna knížka v měkké vazbě.

„Koukněte!“ zaraduje se a chlubí se nám všem sáčkem jako koledou. „To je jen pro mě!“

Becky se mi podívá do očí. „Vsadím se, že jsi skvělá starší sestra a se vším bráškoví pomůžeš.“

Přikývnu. „Ano, paní.“

„Pane Trudeaue,“ pokračuje Becky laskavým, ale pevným hlasem, „vy teď půjdete do mužského útulku. Přidělí vám nějaký pěkný pokoj.“

Nato se dotkne matčiny ruky: „Pojďte, ukážu vám to tu.“

Dylan mě vezme za ruku. „Já ti ty pastelky půjčím,“ řekne a usměje se na mě.

Narovnám mu na ramenu superhrdinskou pláštěnku. „Děkuju. A já ti budu číst tu knížku, když budeš chtít.“

„Jupí!“ Dylan poskakuje mezi mnou a mamkou, když kráčíme po dlouhé chodbě lemované dveřmi. Některé jsou otevřené, některé zavřené.

Vzpomenu si na tatku. Stojí pořád u pultu a vypadá ztraceně. Zvednu volnou ruku a zamávám mu.

„My se vrátíme, tati!“

Snažím se nenakukovat do pokojů, které mají otevřené dveře. Víím, že je to nezdvořilé, ale nemůžu si pomoci. Nakonec nade mnou zvědavost zvíťezí.

V jednom pokoji sedí paní na posteli a něco si zapisuje.

V jiném stojí paní a houpá v náručí miminko.

V dalším pokoji čese paní dlouhé černé vlasy malé holčičce a u jejích nohou si dva malí chlapci hrají s autíčky. Holčička se na mě podívá a usměje se. Usměju se taky a spěchám za mamkou.

„Máte štěstí,“ pronese Becky a zastaví před zavřenými dveřmi až úplně na konci chodby. „Tehle pokoj má pěkné velké okno.“ V duchu se mi vybaví vysoká slunečná okna u nás doma.

Becky zvedne kroužek s asi milionem klíčů. Zasune jeden z nich do zámku a otevře dveře.

Okno nejdříve ani nevidím. Vidím jen dvě obyčejné postele s hromadou dek a polštářů, jeden starý prádelník a jednu židli. To je všechno.

Až potom si ho všimnu: malé okýnko vysoko nad našimi hlavami.

Slyším, jak Becky mamce říká, že koupelna je na chodbě a v kolik hodin se večer zamykají dveře a kde je komunitní jídelna.

Ale já se jen koukám na ten kousek modři venku za oknem a přemýšlím, jak tohle může být to samé nebe, ten samý kousek modři, jaký si pamatuju z domova.

8. Nóbl psice

Později
v jejich parku,
pod oblohou kropenatou sluncem,
uvidí Baby nóbl psici,
psici s noblesním vystupováním.
Baby tu psici vídá skoro každý den.

Každý den
ta nóbl psice a její paní
přicházejí přesně z téhož směru
v přesně tentýž čas,
psice jako první, ocas vzhůru,
jazyk vyplazený
očekáváním.

Krácejí po téže pěšině mezi topoly,
dvakrát obejdou rybníček
a pak zastaví u téže lavičky, kde zastavují pokaždé,
a posadí se.

Baby vzpomíná, jaké to bylo, bydlet na tomtéž místě, chodit
na tutéž procházku, vídat tytéž věci

každý den.

„My máme domov všude!“ zaňafá Baby šťastně.

V parcích. V ulicích.

V polorozpadlých barabiznách.

A teď v tomhle parku plném lahodných vůní

a kamarádů:

Ree a Ajax,

Linda a Duke,

Jerry a Lucky.

„Teď jsme pořád spolu, pořád

já a moje Jewel.“

Nóbl paní odepne vodítko z psího obojku.

Obojek se třpytí jako rosa na trávě.

Psice nakloní hlavu, zvažuje všechny radosti, jež skýtá
blátivá louže.

Baby proběhne louží a pocáká blátem

dokonalý bílý kožich nóbl psice.

Teď už ne tak nóbl paní se zamračí.

Připne vodítko na třpytivý obojek.

Baby vodítkům nerozumí.

Jewel jde, Baby jde vedle ní.

Jewel řekne Babymu, aby zůstal, Baby zůstane.

Proč by dělal něco jiného?

Baby slyší, jak si nóbl psice povzdechla,

*sleduje, jak psice a její paní
krácejí po stejné pěšině
mezi topoly,
kolem houpaček,
zpátky tam, odkud vždycky přicházejí.
Jenže teď
nóbl psice už nejde jako první,
vleče tlapky,
ocas má dolů.
Babymu je za nóbl psici smutno,
ale pak zaslechne Jewel volat: „Jdeme, Baby.“
Babymu poskočí srdce. Jeho dvě nejmilejší slova!
Nová místa, noví lidé,
jeden šťastný pes.*